

Sonigo Heystra

L'ULL

NÚM. 7

OLOI, 3 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

Un partidari de "L'ULL"

Públic y notori es l'èxit alcansat pel digne setmanari que ha vingut a fer les delícies de totes les classes socials que componen la olotina terra que trepitjém; empró mai haguérem pensat que nosaltres, xicots de cases bones y inofensives, modestes entusiastes de la barrila tant necessaria pera l'aliment de l'ànima y del cos, poguessim acaparar d'una manera tant estrepitosa, la elevada atenció dels artistes del pensament.

Nostre impremta, fàbrica inmensa d'alegría, magestuós palau de la rialla continua, fortificat castell que ab heróica valentía se defensa a totes hores de les mortíferes canonades qu'entre cap y coll volen, tirarnos els austers senyors de les ploralles, al arribar el santificat d'a de la setmana que ha de sortir aquest periódic refinadíssim, se veu realment invadida per una enorme gernació impacienta, que ab espantosa cridoria y ab empenyes y trepitjades, demana exemplars del nostre vergonyós setmanari.

—L'ULL, volém L'ULL, ¿encara no ha sortit L'ULL?— y la robusta máquina rotativa, sense fer cas d'aquelles escandaloses veus humanes, va fent la seva lloable feina d'una manera vertiginosa, engullint per un cantó les innombrables fulles netes que's posan en la seva gorge famolenta, y abocantles per l'altre, després de deixari estampats aquells saladíssims acudits que anteriorment hi havíem tirat de nostre saler intel·lectual.

Més, al arribar l'hora solemne de rebre L'ULL els sanitosos aires de la típica montanya catalana, y sortir de la ja célebre tipografia l'intel·ligent ciu-

tadá que té l'estoicisme de vendrel y cridarlo, la noble ciutat d'Olot passa de la seva característica passivitat y indiferencia, a les exaltades mansions del verdader *delirium tremens*. Y aixís veureu, en les nostres vetustes vies, com poetes sentimentals, advocats y procuradors—al infern de dos en dos—clergues y industrials, casats y solters, homes y dónes, arrabassen de les venedores mans de l'héroic *Culasso*, les humorístiques fulles que nosaltres publicuém, pera donar una mostra de l'arraigada filantropía que orgullosament posseim, capgirant l'extranya serietat de aquest Olot que, fins fa pocs dies, semblava un silenciós temple de la tristesa.

Fins hi ha individus, que'ls seus entusiasmes els empeny secretament a ficarse la má en la butxaca y comprar quatre o cinc nombres de nostre periódic. Ens abona lo que diém el distingit senyor Pascual, el celós marit de la senyora Anita, el qual explicava un dia en la tertulia de la que's assidu parroquiá:

—Jo, cada setmana, compro quatre *Ulls*; un per mi, un per la dóna, un pel nano de casa y un pel qu'ha de venir.

—Home,—li va dir un seu amic—ja me'n podrías donar un; cada vegada'm quedo sense.

Y ell, després d'un instant de reflexió y ab un desprendiment que l'honra, va pronunciar aquestes paraules, acompanyades de l'acció.

—Ja'm sab greu, ja; pero, vaja, pera que vegis que soc espléndit, té, et regalo L'ULL de la dóna.

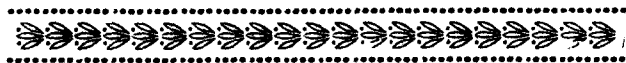
CALENBOURS

¿En que s'assembla un sabater ab un casat de nou?—En que'l sabater es-tira el ninyol...

¿Quin es el carrer d'Olot més bonic?—El carrer de Macarnau.

¿Quin es el nom masculí més refrigerat.—Alfret.

¿Y'l que fa corre més els dits?—Timo-teo.

GALERIA D'HERMOSURES Y ELEGANCIAS OLOTINES

Avui tindrà la sort d'esser inclosa en aquesta interessant secció que ha merescut expressives felicitacions per part de la gent d'ordre, una bella senyoreta, bonament coneguda de tots els que's frequentan—com nosaltres pecadors—ab la ben educada classe aristocrática.

Comensarém per dir que, al cap de pocs dies de veure la nena qu'engaleriém la clara llum de aquesta vall de llàgrimes, llurs padrins que probablement eran experts coneixedors de les qualitats que poden adornar a una dóna, tingueren la felís ocurrencia d'agraciarla ab el simpático y escaient nom de *Flora*. Aixís creiém que consta

en el llibre batismal
de l'Iglesia Parroquial.

Es alta., Ben Plantada y de línees pulcrament dibuixades, que molt se mereixen la plena contemplació dels seus conciutadans; la seva testa n'es rematada per una frondosa cabellera bruna, que concorda ab la lleugera morenor de son rostre rialler; y sos ulls de claror intensa, apar que vos acaronin ab ses vivíssimes rutilancies.

Nosaltres que soms uns fervents admiradors de les gracies exquisites que l'engalanen de tant espléndida manera, desd'aquest memorable día, senyalat pel calendari ab el guarisme *tres* del calu-

rós mes d'Agost, la proclamém solemnement com a reina y senyora de l'adorable Cort de l'hermosura.

EL CÉLEBRE CONCURS

Mai, aquell adagi castellá que diu *Nunca es tarde cuando llega*, pot tenir una aplicació més apropiada que'n el cas del célebre y anunciat concurs de L'ULL. La infinitat de cartes que'm rebut, alentantnos pera que activéssim la publicació de l'objecte, premis y bases per les que haurá de regirse el desitjat certámen, ens fan columbrar claríssimament l'éxit que coronará la nostra empresa.

Per lo tant y no reparant en medis ni sacrificis, la redacció d'aquesta popular revista, ha convingut en fer la següent

CRIDA

Joves y vells d'Olot y sa comarca, fills de l'alta montanya de nostra estimada Catalunya, dignes descendents dels avis y besavis que fundaren aquesta terra tant nostra y tant poética; á tots avui venim a cridarvos pera que, com un sol home, vingueu també vosaltres á emitir vostres sufragis en aquesta original elecció de damiseles qu'han de representar l'hermosura, l'antipatia y bescantada xerrameca.

PREGUNTES

- 1.ª ¿Quina es la noia més bonica?
- 2.ª ¿Quina es la més antipática?
- 3.ª Y ¿quina es la més xerraire?

PREMIS

1.er Premi anomenat d'honor y cortesia, ofert per l'Excelentíssima Redacció de L'ULL, consistent en una espléndida *toia de flors*, que s'adjudicarà a la senyoreta que, per la seva bellesa, reuneixi més sufragis. La damisela agraciada serà proclamada *Reina de la Festa* y, si li ve de gust, podrá venir a casa nostra, ahont la tractarém de la millor manera que sapiguém.

2.^{on} Ofert per la Jovenalla olotina, consistent en una *inhabilitació vitalicia* pera contrau-

CUPÓ-CONCURS

1.ª ¿Quina es la noia més guapa?

La Srta.

2.ª ¿Quina es la més antipática?

La Srta.

3.ª ¿Y quina es la més xerraire?

La Srta.

← 8 cunts →

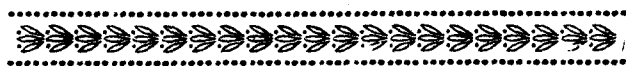
CALENBOURS

¿En que s'assembla un sabater ab un casat de nou?—En que'l sabater es-tira el ninyol...

¿Quin es el carrer d'Olot més bonic?—El carrer de Macar nau.

¿Quin es el nom masculí més refrigerat.—Alfret.

¿Y'l que fa corre més els dits?—Timo-teo.

GALERÍA D'HERMOSURES Y ELEGANCIES OLOTINES

Avui tindrà la sort d'esser inclosa en aquesta interessant secció que ha merescut expressives felicitacions per part de la gent d'ordre, una bella senyoreta, bonament coneguda de tots els que's frequentan—com nosaltres pecadors—ab la ben educada classe aristocrática.

Comensarem per dir que, al cap de pocs dies de veure la nena qu'engaleriém la clara llum de aquesta vall de llàgrimes, llurs padrins que probablement eran experts coneixedors de les qualitats que poden adornar a una dóna, tingueren la felis ocurrencia d'agraciarla ab el simpático y escaient nom de *Flora*. Aixís creiém que consta

en el llibre batismal
de l'Iglesia Parroquial.

Es alta..., Ben Plantada y de linees pulcrament dibuixades, que molt se mereixen la plena contemplació dels seus conciutadans; la seva testa n'es rematada per una frondosa cabellera bruna, que concorda ab la lleugera morenor de son rostre rialler; y sos ulls de claror intensa, apar que vos acaroin ab ses vivíssimes rutilancies.

Nosaltres que soms uns fervents admiradors de les gracies exquisites que l'engalanen de tant espléndida manera, desd'aquest memorable dia, senyalat pel calendari ab el guarisme *tres* del calu-

rós mes d'Agost, la proclamém solemnement com a reina y senyora de l'adorable Cort de l'hermosura.

EL CÉLEBRE CONCURS

Mai, aquell adagi castellá que diu *Nunca es tarde cuando llega*, pot tenir una aplicació més apropiada que'n el cas del célebre y anunciat concurs de L'ULL. La infinitat de cartes que'm rebut, alentantnos pera que activéssim la publicació de l'objecte, premis y bases per les que haurá de regirse el desitjat certámen, ens fan columbrar claríssimament l'éxit que coronará la nostra empresa.

Per lo tant y no reparant en medis ni sacrificis, la redacció d'aquesta popular revista, ha convingut en fer la següent

CRIDA

Joves y vells d'Olot y sa comarca, fills de l'alta montanya de nostra estimada Catalunya, dignes descendents dels avis y besavis que fundaren aquesta terra tant nostra y tant poética; á tots avui venim a cridarvos pera que, com un sol home, vingueu també vosaltres á emitir vostres sufragis en aquesta original elecció de damiseles qu'han de representar l'hermosura, l'antipatia y bescantada xerrameca.

PREGUNTES

- 1.ª ¿Quina es la noia més bonica?
- 2.ª ¿Quina es la més antipática?
- 3.ª Y ¿quina es la més xerraire?

PRÉMIS

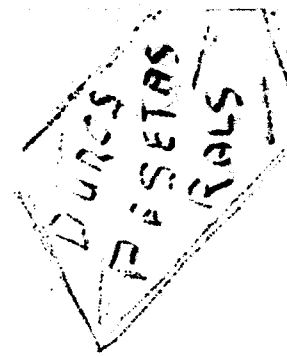
1.er Premi anomenat d'honor y cortesia, ofert per l'Excelentíssima Redacció de L'ULL, consistent en una espléndida *toia de flors*, que s'adjudicarà a la senyoreta que, per la seva bellesa, reuneixi més sufragis. La damisela agraciada será proclamada *Reina de la Festa* y, si li ve de gust, podrá venir a casa nostra, ahont la tractarém de la millor manera que sapiguém.

2.^{on} Ofert per la Jovenalla olotina, consistent en una *inhabilitació vitalicia* pera contrau-

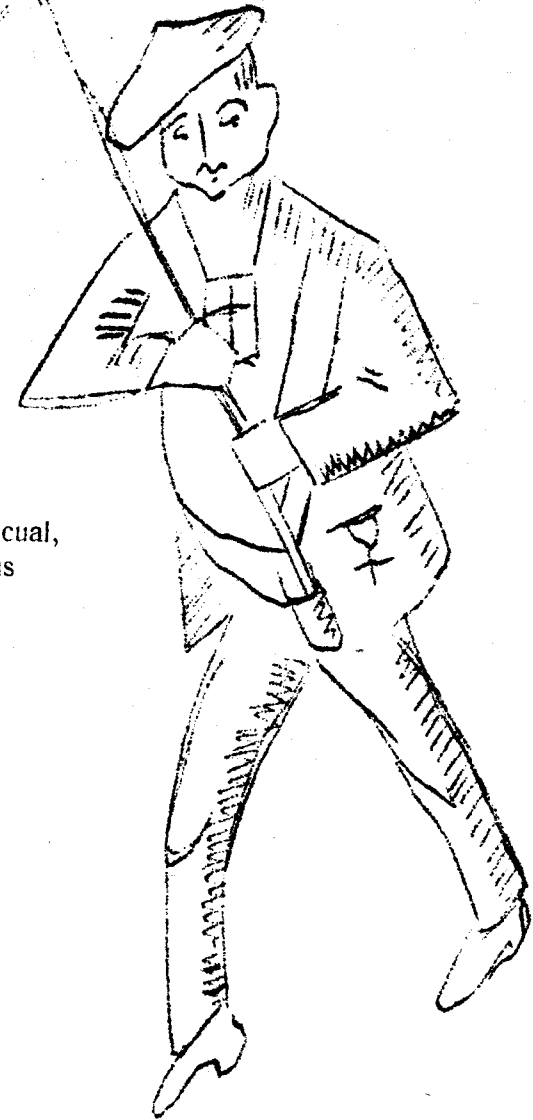
A BARCELONA

No'm diguis que soc un pinta
ni tampoc un embustero;
ja sabs que quan no tinc quartos
te'm quedes el *chubasquero*.

A OLOT

Sant Lluís y Sant Pascual,
guardeume de temptacions
per no perdre la moral
y curàm les p.rg.c..ns.

MARGUERIDA XIRGU D'ARNALL

Per tú, Marguerida Xirgu,
tant si ho creus com si no ho creus,
tens tota la Redacció en massa,
ajupida en els teus peus.

re matrimoni, y s'entregarà a la senyoreta que obtingui més vots declarants de la seva antipatia.

3.er Ofert pel «Comité de Corridos», consistent en una *cosida de boca*, a la que serà sotmesa la noia que resulti elegida com a més xerraire.

CONDICIONS

1.ª Les respostes deuen escriures ben clarament en el *cupó* que s'inclou en cada exemplar. S'anularán les que siguin il·legibles.

2.ª També s'anularán les que portin noms suposats.

3.ª La remissió dels cupons pot ferse per correu o enviantlos directament a l'impremta de en P. Aubert.

4.ª El plas pera l'admissió dels mateixos, durará fins a dos quarts d'una y tres minuts de la tarde del pròxim dia 7.

L'acte de l'escrutini serà secret y's procurarà que sigui legalisat per un notari.

Per la Junta organitzadora: *El Director y'l Secretari.*

Olot 3 d'Agost de 1912

AIXECADA DE TELÓ

Diumenge, la companyia que actúa en el Teatre Principal, ens serví sense xicra, pró d'una manera exquisidíssima, el *vaudeville* intitulat *La Xocolatereta*. El nostre primer colisseu presentava l'aspecte de les grans solemnitats, car era verdaderament solemne poguer veure en camisa á les senyores d'Arnall y Santolaria. La primera ens ratificá el concepte ab que tothom la té considerada, es a dir. que sab enmotllarse perfectíssimament en els diferents caracters que desempeña. Al véurela tant provocativa, havíam de reprimirnos pera no cridar: Tóquimsela, Sra. Xirgu, que V. ho fa molt bé. La segona pot disposar, aquí y a tot arreu de nostra ilustrada admiració que sempre va a estira cabells. Els melindros, feta exclusió del Sr. Ortin, no tenian res que desitjar sobretot el Sr. Vilallonga qu'estaba archisuper-elegantíssim y archisuper-artistás.—Sr. Aymenrich, V. graciosot com sempre ¿eh? *bravo*, home, *bravo*; aquí van aquets cinc y fins a un altre.

Dijous, varem admirar la *Maria del Carmen*, escrita y representada en l'immortal llengua que immortalisá l'immortal Cervantes. En general podem dir que desempenyaren son comés de la millor manera que varen sapiguer. La Xirgu es el *pecho* nostre, majorment quan en un intermedi ens va concedir audiència. La *pessa*, la veritable *pessa*... *Total rés.*

ULLADES DE LA SETMANA

L'altre dia en, el carrer de S. Esteve, se passejaven dos ilustrats joves, tot disertant sobre les obres de l'immortal poeta mallorquí, Raimond Lull. La bona gent que passava, al sentir aquella conversa, se creia esgarriada que'ls esmentats joves alabaven algún graciós acudit del nostre sabrés periódic.

¡Ah, joventut, joventut, ha! haveu d'anar molt molt en conte per no perjudicar la vostra reputació. Ja n'hi ha prou ab nosaltres desgraciats.

En vista de lo succeit, ens veíem en la impenosa necessitat de fer constar, que'l perinclit autor de *Ars generalis, sive magna*, no ha tingut mai cap relació ab el setmanari L'ULL. Aixó no vol dir que, si en l'actualitat visqués aquell vate insigne, sens haver arribat als trenta anys d'edat, no'ns honrés ab la seva erudita colòboració; empró aixó no ho poden permetre les picares lleis de la longevitat de l'home. En sa consecuencia, tornemho a dir: Raimond Lull, no te rés que veure ab l'atrevit periódic que setmanalment llegiu.

—¿Qui es aquella senyora que no vol llegir mai L'ULL?

—Deu ser una mala sogra, que sempre'l te'n remull.

Sabém per un respectable senyor de nostra ciutat, que's comentá molt y molt, sobres lo que volia dir aquella comissionassa de joves que'l di-lluns va fer vuit dies, anava darrera l'excelentíssim

Ajuntament. Algún maliciós, ens deia l'informant senyor, se cregué qu'era una comissió redactora o mantenedora de L'ULL. Fa molt mal fet aquesta gent en exposar judicis tant temeraris, perquè, després de la gran ridícula en que incorran, falten com a catòlics ab alló que diu: *Non dicetis falsum testimonium*.

El passat diumenge, mentres en els Escolapis s'hi celebrava la missa dels soldats, en el Parc y a l'indret de la porta principal de l'aludida iglesia, una aprofitable senyoreta domiciliada en els aixamplis y que llueix en sos cabells una moltitud de pedres *plimsauls*, era fortament obsequiada per dos elegantíssims joves.—L'elegancia es molt elástica.—De l'un no'n parlarém, perquè's un xicot sense pretensions; empró de l'altre, si que'n dirém alguna cosa. ¿No atinan qui es? doncs es aquell del famós *jipi*. Verdaderament trobém molt extrany, que utilisi moments tant solemnes pera obsequiar a les noies, *màxime*, quan ell es un dels que alardejen més de les seves idees ortodoxes.

Ens diuen que desde l'aparició de L'ULL, en Cain está passant les de idem. *!Naturaca!*

De poc la célebre y popularíssima cambra fosca, pert tot lo que té de típica, gracies a l'ineducada intromissió d'un presumit conserje; empró varem exposar enérgicament nostres drets devant d'alguns individus de la Junta, y aquets, ab l'amabilitat en ells proverbial, ens atengueren de la manera que desitjavem.

Aixó va passr el darrer dilluns en la primera societat d'Olot, en quin saló d'actes s'hi celebrava ball, de veres concorregudíssim. El sexe débil —es un dir—estava representat per les germanes Batlló, Avello, *hermanas* de Mesa, Plana, Brunas *también hermanas* y Pujol. Del genre masculí, hi varem veure'n Puig ferrater empedernit, l'elegant *Fiscer*, el fill del metje Barnadas que també es fill del president del "Círculo", l'*Adonis* Puigali, en Plana tant ensopit que sembla que balli per forsa, Domingo el moresc, y un tal Carles que festejava a *destajo* ab l'hermosa Batlló. L'orquestra destremment dirigida pel intel·ligentíssim Nicodemus.

No cal dir que desde la nostra cambra, uil·lavem tant que podíam, malgrat les boniques delixibles de Terpsicore, se situessin en llocs adequats pera impedir el pas de les nostres penetrants mirades. Una arrogantíssima *mamá*, durant dos hores deliciosas, ens deixaba presenciar el bell espectacle de les seves baixes extremitats.

Els aconteixements que tot sovint se desenvol·llen en les sessions del Cab·lle municipal, ens fan pendre la determinació d'enviari un reporter cada setmana, pera que'ns informi de les relliscades comeses pels nostres concejals.

Comensarém avui pera ocuparnos del parlament pronunciat en l'última sessió, per un senyor regidor natural de l'estany de Banyolas, en el que ab una energia que suplía la seva erudició, protestaba de que's deixessin en tanta llibertat a certes y determinades senyoretas.—¿Está bé,—diuen que preguntaba—que aquestes dónes de mala vida, després de permetre que corrin a totes hores pels carrers de la ciutat, s'introdueixin en l'horta dels frares carmelites?—Dir, *dónes de mala vida* a les *hetaires*, es una opinió personal que trobará molts contraris, fins en la mateixa comunió a que V. perteneix; protestar de que corrin pels carrers, tampoc ho compreném, puig les vies de les poblacions son públiques a més no poguer y poden transitarí naturals y forasters; ara, si aquestes venturades senyoretas entran en un recinte claustral, ¿no seria pera fer un acte de contrició? Pensi y mediti.

**

En la mateixa sessió municipal, se parlaba de que uns quants regidors desganats y comissionats pel Ajuntament, assistissin a l'àpat que organisa «La Lliga Espiritual de l'Industria» pera homenatjar a nostre nerviós diputat, D. Pere Llosas, en agrahiment dels valiosos serveis que ha conseguit en bé de la ciutat.

Com que l'Ajuntament es un ajuntament de protestaris, el concejal-cotxer per no esser menys, també protestaba y deia que no hi volia anar perquè L'ULL, sempre's burla de que fassi el cap viu quan se parla de *resibiments liberis alimenticis*. En Quer, que's més tranquil y bromista de lo que molts se pensen, li va contestar:—No sé perquè s'enfada; a ne mí, ja m'han dit que pesava figues en el banc dels pabordes del Carne.

Tipografía de Pere Aubert.—Carme, 11 Olot.